

Verleid me

Kelly Collins

Verleid me

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Kelly Collins

Vertaling: Marije Minkman

Oorspronkelijke titel: *Yours To Have*

Omslagontwerp: Jen Minkman / Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave juli 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘H et enige wat je hoeft te doen, is met hem uit eten gaan. Hij verwacht helemaal niks anders van je. Hij heeft gewoon iemand nodig die met hem mee kan naar die fundraiser,’ zegt ze, terwijl ze me met een smekende blik aankijkt. ‘Ik ben al naar meer van dat soort events met hem geweest en hij was altijd heel galant. Hij houdt zijn privéleven en zijn werk strikt gescheiden.’

Ze gaat op haar knieën voor me zitten en sluit haar ogen alsof ze aan het bidden is. ‘Hij is een ontzettend goed verzorgde man – het soort perfectie wat je alleen bij modellen in tijdschriften ziet. Denk Alexander Skarsgård. Ook al zijn Alexanders ogen een andere kleur blauw en is zijn haar lichter. Hij is een soort lange, donkerharige Viking met blauwe ogen. En hij doet geen vlieg kwaad, Kat. Ik denk zelfs dat hij misschien homo is. Ik heb hem nog nooit op een echte date met iemand gezien.’

Emma staat op en gaat voor me staan met haar handen in elkaar geslagen, alsof ze nogmaals een schietgebedje doet. ‘Alsjeblieft Kat,’ smeekt ze. ‘Ik heb je echt nodig. Ik heb een dubbele boeking vanavond en ik kan niet met twee mannen uit. We gaan naar hetzelfde event, dus als je je niet op je gemak voelt, ben ik gewoon in de buurt. Ik heb Damon gevraagd of hij het erg vond als iemand anders met hem mee zou gaan en hij vond het geen probleem. Help me, alsjeblieft.’

Ik kijk naar de smekende blik in haar ogen waarmee ze me probeert te overtuigen. Ik weet dat ze ook alles voor mij over zou hebben, maar dit is wel heel extreem.

‘Ik denk niet dat ik het kan doen, Em. Hoe? Ik weet helemaal niet hoe een escort zich moet gedragen. Dat is jouw ding, niet het mijne. Ik heb altijd al geweten dat je een keer in de problemen zou komen, maar ik had niet gedacht dat ik daarbij betrokken zou raken.’

‘Je doet net alsof ik je vraag om jezelf te prostitueren.’ Ze kijkt een beetje boos, maar ontspant dan weer. ‘Ik run een escortservice. Ik ben geen hoer. Ik heb geen seks met mijn klanten.’ Ze rolt met haar ogen en zegt: ‘Nou ja, dat is niet helemaal waar. Ik ben met Mark naar bed geweest, maar dat is omdat ik het wilde, niet omdat hij me betaalde.’

Het idee om met een wildvreemde naar een event te gaan, maakt me bang. Mijn maag voelt aan alsof ik net op dat hoogste punt van een achtbaan zit en ik nu naar beneden ga storten.

‘Emma, je bent mijn beste vriendin en ik wil je helpen, maar ik heb geen flauw idee hoe ik me in zo’n situatie moet gedragen.’

Emma kijkt me diep in gedachten aan. Ik stel me voor hoe ze in gedachten door een soort zelfgemaakt handboek gaat om de juiste voorbeelden te bedenken. Haar ogen zijn klein en haar lippen drukken zich op elkaar – dit is haar “denkgezicht”. Na een paar seconden worden haar ogen groot en ik weet dat ik een probleem heb. Ze heeft het talent om dingen te bedenken die in haar voordeel uitpakken.

‘Weet je nog toen we met jouw ouders naar die balletvoorstelling gingen? We hadden ons netjes aangekleed – jij in die roze jurk en ik in die lichtblauwe.’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan, alsof ik moet begrijpen wat ze met deze informatie probeert te zeggen. ‘Weet je nog hoe we voor en na de voorstelling met je vaders klanten moesten socializen?’

‘Ja. Ik weet ook nog dat het de meest saaie avond van mijn leven was.’

Glimlachend zegt ze: ‘Dit is precies hetzelfde, behalve dat je sommige mensen die je ontmoet leuk zal vinden en je er driehonderd euro voor krijgt. Je hoeft er alleen maar leuk uit te zien en op de juiste momenten te glimlachen.’ Ze lacht haar tanden bloot. ‘En ik geef je een van mijn meest fantastische jurken om aan te trekken. Zeg alsjeblieft ja!’

Emma zit weer op haar knieën en kijkt smekend naar me op. Ik heb zo'n zwakke plek voor haar. Ook al ben ik bang, ik zal haar toch helpen. 'Oké! Sta nu maar op en hou op me zo aan te kijken. Ik zal je deze ene keer helpen. Maar ik wil wel je rode jurk. En je moet mijn haar doen. En als die gast een enorme creep is, ga ik weg. Hoe laat moet ik klaar zijn? En waar moet ik heen?'

Emma springt op en neer en danst om me heen. 'Oh mijn God, ik wist wel dat je me niet in de steek zou laten! Hij zal hier om zeven uur zijn om je op te halen. Je gaat naar een fundraiser voor een ziekenhuis. Damon is een van de donateurs. Er zal livemuziek zijn en een dansvloer.' Emma geeft me een knuffel. 'Kat, ik hou zoveel van je. Je bent echt de beste vriendin ooit.'

'Ik hoop maar dat ik er geen spijt van ga krijgen. Je bent me zeker iets schuldig, dat snap je wel.' Ik kijk haar zo intimiderend mogelijk aan. 'Ik ga douchen en als ik klaar ben dan moet mijn outfit klaarliggen. Het is al bijna zes uur, dus ik heb maar iets meer dan een uur om me klaar te maken,' praat ik verder, terwijl ik naar de badkamer loop. 'Je mag van geluk spreken dat ik mijn nagels net heb laten doen gisteren, anders had ik laarzen en handschoenen aan moeten.' Ik stop met praten en kijk haar aan om de vraag te stellen die al een paar minuten door me heen gaat. 'Waarom ga ik met deze gast op pad in plaats van degene waar jij mee gaat?'

Ze haalt diep adem en geeft me antwoord. 'Ik weet dat Damon een echte gentleman zal zijn. Die andere gast ken ik niet.' Ze haalt haar schouders op. 'Ik ben nog nooit ergens met hem heen geweest. Ik kan me niet voorstellen dat er een probleem zal zijn, maar omdat ik hem niet persoonlijk ken ik, wil ik niet dat jij met hem meegaat.' Ze wuift met haar hand naar me. 'Ga nou maar de douche in, zodat ik je straks kan klaarmaken voor de avond.'

Ik was mijn haar, scheer mijn benen en maak me klaar voor een avond 'werken'. Mijn douchegel ruikt naar kokos en mango. Het ruikt naar een tropisch eiland. Fijf ofzo. Zou het niet geweldig zijn om te ontsnappen en ergens anders heen te gaan vanavond? Een tropisch eiland klinkt me prima in de oren. Of willekeurig ieder andere plek. Als ik denk aan wat ik vanavond ga doen, overvalt de angst me. Dit is volledig buiten mijn comfortzone. Ik ga überhaupt bijna nooit op een date. Hoe

zou ik daar tijd voor moeten hebben naast mijn studie en bijbaan? Mijn leven is al nauwelijks in balans en vanavond zal ik me helemaal niet in mijn element voelen.

* * *

‘Oh mijn God, Kat, je ziet er geweldig uit!’ Emma doet een stap naar achter en kijkt naar me. Haar kritische blik maakt me nerveus. Ze loopt om me heen, strijkt mijn haar glad en veegt een vlekje mascara onder mijn oog vandaan. ‘Alles is gewoon perfect,’ zegt ze tevreden.

‘Dankjewel, Em. Je weet precies hoe je een lelijk eendje kan omtoveren tot een mooie zwaan.’ Ik zag mezelf in de spiegel voordat ik de woonkamer inliep en het resultaat was wonderbaarlijk. De rode jurk is perfect voor mijn figuur. Emma heeft mijn haar opgestoken in een knot met een mooie, sprankelende haarspeld. Mijn make-up is elegant en niet te heftig. De rode lippenstift is feller dan ik normaal zou dragen, maar combineert waanzinnig met mijn jurk.

‘Met wie ga jij eigenlijk uit, Em?’

‘Ik ga met Anthony Haywood.’

‘Wat, Anthony Haywood, de restaurateur?’ Mijn mond valt open. ‘Díé Anthony Haywood?’

Anthony Haywood bezit een keten van luxe restaurants over de hele wereld. Hij is een multimiljonair en staat in top tien lijsten van de meest begeerlijke vrijgezelle mannen ter wereld. Ik heb laatst een artikel over hem gelezen en het was fascinerend. Hij is van heel arm naar heel rijk gegaan.

‘Wow, dat is nog eens een date!’

‘Het is geen date, Kat. Het is werk. Maar inderdaad, ik denk dat hij een interessante man is om de avond mee door te brengen. En jij, schat, gaat op pad met Damon Noble.’

Mijn mond valt wederom open bij het horen van die naam. Hij is de eigenaar van een keten exclusieve nachtclubs die Zenith heet.

‘Doe je mond dicht, Kat. Ik heb je verteld dat ik een specifiek soort klanten heb. Deze mannen willen een slim, aantrekkelijk meisje aan hun zijde. Ze hebben geen

interesse in relaties en romantiek omdat ze veel te druk zijn om hun imperium op te zetten. Er is geen tijd voor daten. Je woont al jaren bij me. Je weet hoe dit werkt.’

‘Ik weet hoe het voor jou werkt, dat klopt. Maar ik heb mezelf nooit zo voor me gezien.’

‘Ik ben gewoon een knap gezicht dat ze kunnen inhuren. En dat ben jij vanavond ook.’

Emma loopt de kamer uit om zichzelf klaar te maken: ze is dit leven gewend en heeft een bepaalde routine. Ze komt weer naar buiten in een donkerblauwe jurk die zo laag is uitgesneden dat ik niet precies snap hoe haar borsten er niet uitvallen. Ik ben heel blij dat ik niet gevraagd heb om vanavond in het blauw te gaan. Ik zou niet het lef en ook niet het décolleté hebben om die jurk te dragen. Haar lange kastanjebruine haar valt langs haar schouders. Ze ziet eruit als echte Jessica Rabbit, met rondingen op de juiste plek en een hele kleine taille.

Mijn gedachten worden doorbroken door het geluid van de deurbel. Mijn bonzende hart springt bijna mijn borst uit terwijl Emma naar de deur loopt.

‘Dat zal Damon wel zijn. Ik wilde niet dat ze elkaar zouden zien, dus mijn klant komt om kwart over zeven. Laat me nog een keer naar je kijken.’ Ze glimlacht en zegt nogmaals dat ik er perfect uit zie.

Mijn hart gaat tekeer en het lijkt wel alsof er een wervelwind door mijn maag gaat.

‘Hoi Damon. Kom binnen. Katarina is klaar om te gaan. Bedankt dat je zo flexibel bent. Ik snap gewoon niet hoe dit heeft kunnen gebeuren.’ Emma doet een stap opzij, zodat hij binnen kan komen.

‘Het is geen probleem. Je weet wat een hekel ik aan dit soort dingen heb. Gelukkig hoef ik er niet vaak naartoe.’ Zijn blik glijdt door de kamer en blijft dan op mij rusten. ‘Het maakt niet uit wie er met me mee gaat, als er maar iemand is. Het is nog veel erger om alleen te gaan.’ Hij is stil, maar blijft me aankijken. Na een minuut verschijnt er een glimlach op zijn gezicht. Hij loopt naar me toe en steekt zijn hand uit. ‘Jij moet Katarina zijn.’

Wow. Emma heeft zeker niet gelogen. Hij is een ontzettend knappe man. Lang, donker haar, blauwe ogen en hij ziet er geweldig uit in zijn smoking. Misschien is dit toch niet zo erg.

‘Ja, maar je kan me ook Kat noemen, als je wil.’

‘Eigenlijk zou ik je liever Katarina noemen, als jij dat niet erg vindt. Je kan me Damon noemen. Zullen we gaan?’ Zijn stem is diep en warm. Hij glijdt over me heen als honing.

‘Tot straks,’ zegt Emma, terwijl Damon me naar de wachtende limousine begeleidt.

Hij helpt me in te stappen. Als ik eenmaal zit, trek ik aan mijn jurk en leg mijn kleine tasje op mijn schoot. De split van mijn jurk is omhooggeschoven, zodat er een stuk van mijn been zichtbaar is. Het lukt me niet om hem recht te trekken.

Hij zit tegenover me en staart naar mijn benen voor hij zich op mijn gezicht richt. Deze man is zeker weten niet homo. Hij heeft een twinkeling in zijn ogen als hij naar me lacht. Ik word zenuwachtig van zijn uitvoerige inspectie. Ik schuif heen en weer en daardoor gaat mijn jurk nog verder omhoog. Zijn blik glijdt weer naar mijn been. Ik probeer mijn tasje zo te houden dat het er overheen valt maar het is echt maar een heel klein tasje.

‘Je ziet er zenuwachtig uit, Katarina. Wat kan ik doen om je wat meer op je gemak te stellen?’ vraagt hij. ‘Misschien een glas wijn?’ Hij kijkt me aan en wacht op een reactie.

‘Dankjewel. Dat lijkt me een goed idee. Een klein glaasje, alsjeblieft. Ik heb niet veel gegeten vandaag en ik wil niet dat de alcohol te veel effect heeft.’

Hij leunt over me heen om een karaf met rode wijn te pakken. Zijn luchtje vult mijn neus terwijl hij mijn glas vult en het aangeeft.

‘Drink ik alleen?’ vraag ik.

‘Ja, ik mix alcohol nooit met zaken. Mensen die te veel drinken maken slechte keuzes.’

Ik begrijp zijn keuze om niet te drinken. Ik zou het ook niet doen als ik niet zo nerveus was.

‘Nou, Katarina, we hebben dertig minuten voor we bij de plaats van bestemming zijn. Vertel eens wat over jezelf. Ik wil je graag leren kennen.’

‘Ik ben geen professionele escort,’ zeg ik direct. Ik weet niet waarom ik het nodig vind, maar op de één of andere manier geeft het me een beter gevoel over mezelf.

Hij grinnikt. ‘Dat weet ik. Emma zei dat je haar huisgenoot bent. Vertel me eens iets wat ik nog niet weet.’

‘Ik zit in mijn laatste jaar aan de universiteit van Californië en ik studeer Hospitality Management. En ik doe ook een minor accounting.’

Hij kijkt me verbaast aan. ‘Ik ben afgestudeerd aan de UCLA in Business Management. We hebben dus al iets gemeenschappelijk. De opleidingen zijn best wel hetzelfde, behalve dat die van jou meer specifiek is.’

‘Ik denk dat ik met plezier in deze sector zal werken. Op dit moment richt ik me op afstuderen.’ Nerveus trek ik nog eens aan mijn jurk, in een poging hem naar de beneden te krijgen.

Ik zie hoe een speelse glimlach op zijn gezicht verschijnt. Hij lijkt het leuk te vinden dat ik zo nerveus ben. ‘Je bent vast druk met school. Maar wat doe je om te ontspannen?’

‘Ontspannen? Ik heb geen idee wat dat is.’ Ik neem een slokje van mijn wijn en ga verder. ‘Ik werk fulltime en ik ga naar school. Er is niet veel tijd om te ontspannen.’ Ik kijk hem aan terwijl hij nadenkt over mijn antwoord. Hij tikt met zijn vingers op de stoel naast hem en ik vraag me af of het een tic is, of dat hij het onbewust doet.

‘Weet je, Katarina, ze zeggen dat alleen werken en geen plezier je erg moe maakt.’

Ik reageer op zijn fout. ‘Volgens mij is de uitdrukking dat alleen maar werken en geen plezier je erg saai maakt.’

‘Ben jij saai, Katarina? Misschien maakt je werk je minder saai. Wat doe je?’

Ik weet dat hij niet echt geïnteresseerd is in mijn werk, maar ik speel het spelletje mee. Sterker nog, ik wil wel eens weten hoe goed hij oplet. Heeft hij echt interesse in wat ik te zeggen heb, of stelt hij vragen om beleefd over te komen?

‘Ik ben een stripper bij Baby Dolls,’ zeg ik.

Zijn blik glijdt weer naar mijn benen en dan terug naar mijn ogen. Hij probeert er vast achter te komen of er waarheid schuilt in wat ik zeg. Hij tikt niet meer met zijn vingers. Ik moet lachen. Het is goed om te weten dat ik zijn aandacht heb.

‘Op de een of andere manier kan ik me jou niet paaldansend bij Baby Dolls voorstellen.’

Ik heb nu zeker zijn aandacht. Hij leunt naar voren met zijn ellebogen op zijn knieën. We zitten nu ineens dicht bij elkaar. Ik blijf maar giechelen. Misschien was dat glas wijn toch te veel van het goede.

‘Oh nee, ik ben veel te ongecoördineerd om te paaldansen. Ik dans in zo’n kooi,’ plaag ik.

Hij grinnikt en kijkt me geamuseerd aan. ‘Ik weet honderd procent zeker dat Baby Dolls geen kooien heeft. Het lijkt me onwaarschijnlijk dat je daar werkt. Aangezien je alleen al moet blozen omdat je jurk wat omhoogschuift, kan ik me niet voorstellen dat je naakt zou dansen.’ Hij tikt weer met zijn vinger, deze keer tegen zijn kin.

‘Dus je bent een klant daar?’ Ik kijk hem vragend aan. ‘Het ziet er naar uit dat ik betrapt ben. Ik werk bij Java Joes. Als je eens zin hebt in een geweldige kop koffie, dan kan je bij mij terecht. Als je een lapdance wilt, kan ik je niet helpen.’ Ik wil hem laten zien dat ik gevoel voor humor heb, maar hem daarnaast ook laten weten dat hij verder niets moet verwachten vanavond.

‘Verdorie. Ik dacht dat Baby Dolls vooruit was gegaan. Als jij daar had gewerkt, zou ik toch eens langs moeten gaan. Ik kom er normaal niet, maar ik had het er graag voor overgehad om je te zien dansen.’ Hij legt zijn hand weer naast zich neer en gaat door met het getik.

‘Met vleierij kom je nergens, Meneer Noble,’ zeg ik en lach liefjes. Hij is leuk en flirterig en ik voel me op mijn gemak bij hem.

‘Volgens mij is de uitdrukking dat je met vleierij heel ver komt, Mevrouw Cross.’ Zijn blauwe ogen twinkelen alsof hij me uitdaagt om te reageren.

‘Als je alleen maar vleierij te bieden hebt, moet je meer je best doen.’

Hij geeft me een duivelse glimlach. ‘Die uitdaging ga ik graag aan, Katarina.’

Ik wilde hem niet uitdagen. Ik wilde gewoon speels zijn. ‘Waarom wil je me zo graag Katarina noemen?’

‘Ten eerste is dat je naam. Als je ouders je Kat hadden willen noemen, dan hadden ze dat wel gedaan. Ten tweede heb ik opgezocht wat je naam betekent voor ik vanavond naar je toe kwam. Het betekent “puur”. En nu ik je ontmoet heb, zie ik puurheid in je. Je bent geen vrouw die al heel veel van de wereld gezien heeft. Je bent niet een kat met scherpe klauwen die kieskeurig is. Als je wel een kat was, dan ben

je er eentje die gracieus en intelligent is met een kleine dosis ondeugendheid en een grote dosis onschuld. Het is een prachtige naam en hij is perfect voor je.'

Daar gaat mijn hart weer. Hoe kan het dat zijn woorden me zo uit balans brengen? Hij ziet mijn kwetsbaarheid, maar ook mijn speelsheid. Hij heeft me zojuist in minder dan honderd woorden samengevat. Wat zegt dat over me? Ik ben jong, naïef en best leuk. Hij is speels, stijlvol en sexy. Hij is ook verboden terrein. Omdat ik zo diep in gedachten ben, heb ik helemaal niet door dat we er al zijn, totdat hij de deur voor me opendoet.

'Ben je er klaar voor, Katarina?' Damon buigt zich naar me toe. 'Je hoeft niet nerveus te zijn. We gaan gewoon wat eten samen.' Zijn lach is ontwapenend. Voor het geval je nog nooit een Viking hebt zien glimlachen: het is aan te raden.

Ik stap uit, zo gracieus als ik kan met deze hakken aan. Hij geeft me een hand en leidt me zelfverzekerd de trap op en het gebouw in. Samen lopen we door de mensenmassa. Hij stelt me aan verschillende groepjes mensen voor als zijn metgezel. Hij introduceert me aan politici en filmsterren. Het lijkt wel alsof Damon iedereen hier kent. Ik had gedacht dat ik helemaal overdonderd zou zijn door al deze bekende mensen, maar eigenlijk ben ik vooral bezig met Damon Noble. Ik voel me ontspannen in zijn gezelschap en ik heb het zowaar naar mijn zin.

Na een uur lang glimlachen en kletspraatjes wordt er een bel geluiden en lopen we allemaal de dinerzaal in. Hij leidt me naar het hoofd van de tafel, waar wij zullen zitten samen met burgemeester en de directeurs van het ziekenhuis. Damon heeft die belangrijke plek omdat hij de grootste donateur is van het ziekenhuis.

Hij trekt eerst mijn stoel naar achter, zodat ik kan gaan zitten. Twee tafels verderop zie ik Emma zitten. Ze knipoogt naar me en richt zich dan weer op haar klant. Ze lijkt op te gaan in het gesprek. Dat herinnert me eraan dat mijn aandacht op Damon gericht zou moeten zijn. Als ik mijn hoofd naar hem omdraai, zie ik dat hij al naar mij aan het kijken was. Het is alsof hij ergens achter probeert te komen.

'Waar kijk je naar?' vraagt ik zacht, zodat anderen het niet kunnen horen.

'Ik bewonderde hoe mooi je haar eruit ziet in dit licht. Het heeft een heel interessant effect. Als je de ene kant op beweegt, lijkt het wel goud te zijn, maar als je de andere kant op beweegt, is het meer platina. Het is heel mooi. Als je haar los

is, waar valt het dan precies?’ Hij steekt zijn hand uit en pakt een pluk haar die is ontsnapt en stopt hem achter mijn oor. Ik word warm van zijn aanraking.

‘Het komt tot halverwege mijn rug.’

Hij glimlacht zacht naar me.

Een tikje op mijn schouder leidt me af van Damons stralende lach. Als ik opkijk, zie ik Emma staan.

‘Mag ik Katarina even lenen?’ We kijken allebei naar Damon en wachten op zijn antwoord.

‘Zeker, maar niet te lang. Het eten wordt zo geserveerd.’

Emma en ik lopen naar de wc, waar we onze make-up bijwerken.

‘Hoe gaat het, Kat?’

‘Ik denk dat het goed gaat. Hij is een aardige man. Charmant en hij is heel galant geweest. Waarom heb je me niet gewaarschuwd dat hij zo knap is en zoveel interesse toont?’

‘Hij ziet er leuk uit, maar hij is niet echt mijn type. En ik heb hem nog nooit veel interesse zien tonen. Hij is meestal heel serieus. Ik ben een beetje verbaasd door hoe hij met je omgaat, eigenlijk. Normaal heeft hij niet zoveel aandacht voor iemand. Hij vindt je blijkbaar interessant, Katarina.’ Ze giechelt als ze mijn naam probeert uit te spreken zoals Damon dat doet. Het klinkt totaal niet hetzelfde, maar ik schiet in de lach.

‘Hij doet gewoon aardig,’ zeg ik.

‘Damon doet niet echt aan al het sociale gebeuren na het eten, trouwens. Hij zal waarschijnlijk nog heel even blijven om beleefd over te komen, maar daarna zal hij een auto regelen die je naar huis brengt.’

‘Oh, oké. Goed om alvast te weten. Ik moet ook nog huiswerk doen, dus op tijd thuis zijn zou heel fijn zijn.’ Ik glimlach, maar ergens voel ik me ook teleurgesteld. Ik heb me helemaal netjes aangekleed en dan krijg ik niet eens de kans om te dansen? Ik kan me voorstellen dat Damon heel goed is op de dansvloer. ‘Hoe is het met Anthony? Is hij een leuke man?’

‘Hij is interessant.’ Dat is alles wat ze zegt terwijl we teruglopen naar Damon.

‘Ik dacht dat je me alleen had achtergelaten of was weggegaan met iemand anders,’ zegt hij, als ik weer bij de tafel sta. Hij staat op en trekt mijn stoel naar achter. Zijn ouders hebben hem erg goede manieren geleerd.

‘Heb ik nog iets gemist toen ik weg was?’

‘Nee. Tenzij je mij gemist hebt,’ antwoordt hij.

Ik kan de lach op mijn gezicht niet tegenhouden. Ik rol met mijn ogen en zeg, ‘Dan heb ik dus blijkbaar niks gemist.’

Hij slaat zijn hand op zijn hart. ‘Je doet me pijn, Katarina.’

‘Ik betwijfel het, Meneer Noble.’

Kort daarna wordt het eten geserveerd. De maaltijd begint met een frisse salade en vers brood. Iedereen aan onze tafel vertelt verhalen, maar ik hou me stil en probeer alles in me op te nemen. Wie had ooit kunnen denken dat ik vanavond zou dineren met de burgemeester? Dat ik zou dineren met Damon Noble?

De vrouw die rechts van me zit is één van de directeurs van het ziekenhuis. Ze heet Rose en is gespecialiseerd in oncologie. Ze stelt me allerlei vragen over mijn studie en ook andere onderwerpen. Ze heeft zelf ook aan de UCLA gestudeerd.

Ze kijkt naar Damon en vraagt: ‘Waar heb je deze fijne jonge vrouw vandaan gehaald? Ze is erg charmant. Echt een verademing.’

‘Een gemeenschappelijke vriendin heeft ons aan elkaar voorgesteld. Ze is geweldig, hè?’

Hij kijkt me aan met zijn intens blauwe ogen. Hij staart me aan en het lukt me niet om weg te kijken. Die kleur van zijn ogen is zo betoverend. Het lijkt wel alsof onze blikken aan elkaar verbonden zijn en niet meer los kunnen laten. De intensiteit doet mijn hart sneller kloppen.

‘Ik hoop dat je deze niet meer laat gaan,’ zegt de vrouw, alsof ze iets te zeggen heeft over Damons leven.

‘Ik denk dat ik haar misschien maar hou, ja,’ zegt hij strak.

Mijn ogen sperren zich open bij zijn woorden. Hij legt zijn hand op de mijne en knijpt zachtjes. Ik weet niet zeker wat het betekent, maar ik denk dat het de bedoeling is dat ik meespeel.

Ik leun naar hem toe en geef hem een kus op zijn wang, waar mijn lippen van gaan tintelen. ‘Wat leuk dat je dat zegt.’

Het moment wordt onderbroken door het hoofdgerecht. Het is een combinatie van een perfect bereide biefstuk en een prachtige zalmfilet. Het is duidelijk dat iedereen ervan geniet, want het is stil aan tafel.

De stilte geeft me de kans om het gebouw te bekijken. De balzaal is geweldig. Overal hangen kroonluchters en iedere tafel is versierd met prachtige bloemen. Bij iedere plek staat een naambordje. Op de mijne staat “Gast”. De tafelkleden zijn van de hoogste kwaliteit en het servies is heel mooi. De event planner heeft het fantastisch gedaan.

‘Heb je genoten van je eten, Katarina?’

‘Ja, het was heerlijk. Ik vond vooral de zalm heel lekker. En jij?’

‘Het eten was lekker, maar ik vond het vooral leuk om jou het zien eten. Wist je dat je op ieder hapje twintig keer kauwt?’

‘Ik tel niet tot twintig, maar ik kauw inderdaad goed op mijn eten, zodat ik er niet in stik. Ik zou niet willen dat je de Heimlich moet uitvoeren.’

‘In een zaal vol medisch personeel? Ik denk dat we wel iemand kunnen vinden die beter gekwalificeerd is.’

‘Waarschijnlijk wel, maar ze zouden niet zo knap en charmant zijn.’

Hij kijkt me aan met een serieuze blik op zijn gezicht en zegt op waarschuwende toon, ‘Laat me je niet in de war brengen. Ik ben een wolf in schaapskleren.’

‘Bedankt voor de waarschuwing.’ *What the hell?* ‘Wat denk je dat we voor het dessert krijgen?’ vraag ik.

Hij haalt het programma onder zijn bord vandaan en bladert erin tot hij het menu gevonden heeft. ‘Het ziet er naar uit dat je crème brûlée krijgt.’ Hij leunt naar achter en trek zijn buikband recht. Ik zie hoe zijn de lange vingers over het zijde gaan.

‘En jij dan? Eet jij geen dessert?’ Ik kan me niet voorstellen dat iemand dit toetje zou laten schieten.

‘Ik sta mezelf niet vaak toe een dessert te nemen.’

‘Nou, dat klinkt gewoon crimineel. Geen wijn, geen dessert? Waar laat je jezelf wel van genieten?’

Zijn ogen lichten op en een speelse lach speelt om zijn lippen. ‘Ik kan je verzekeren dat ik van dingen geniet. Mijn smaak is alleen iets onconventioneler. Waarschijnlijk heel anders dan de jouwe. Geniet van je crème brûlée.’

‘Dat klinkt intrigerend,’ ga ik verder. Ik wil weten waar hij het over heeft.

‘Ja hè?’ Zijn glimlach verdwijnt terwijl hij een slokje van zijn koffie neemt. Ik krijg het gevoel dat we het niet meer over desserts hebben.

Ons gesprek wordt onderbroken door de ceremoniemeester. Damon leunt naar me toe en fluistert in mijn oor. ‘Niet weggaan. Ik ben zo weer terug.’

Hij staat op als zijn naam genoemd wordt en loopt naar het podium. Ik ben helemaal betoverd. Hij ziet er zo op zijn gemak uit en de hele ruimte hangt aan zijn lippen. Niemand praat erdoorheen: iedereen wacht af wat Damon Noble te zeggen heeft.

‘Dames en heren, bedankt dat jullie hier allemaal zijn vanavond. Deze fundraiser is erg belangrijk voor me. Ieder jaar zijn er meer dan 10.000 kinderen en jongvolwassenen die geconfronteerd worden met een kankerdiagnose. Het percentage dat na vijf jaar nog in leven is, is omhooggegaan van 58% in 1970 naar bijna 80% nu. Jullie gulle bijdragen helpen ons om verder te gaan in ons onderzoek naar genezing. Ik sta hier om jullie te vragen om door te gaan met die bijdrage. Elke dollar kan degene zijn die een leven redt.’

Als Damon het podium afstapt, klinkt er een oorverdovend applaus. De ceremoniemeester staat weer achter de microfoon en wacht tot het weer stil wordt.

‘We hopen dat jullie genoten hebben van het diner. Ik wil Meneer Noble en zijn moeder Rose bedanken voor hun loyaliteit aan ons ziekenhuis en hun aanhoudende support aan onze oncologieafdeling. We hopen dat u zal blijven voor de livemuziek die zo meteen zal beginnen.’

Dus Rose is zijn moeder. Ik probeer deze nieuwe informatie te verwerken. Ik zie de gelijkens tussen de twee. Ze heeft ook blauwe ogen, al zijn die van haar zoon lichter en helderder. Haar haar is bijna zilver, maar ik zie dat ze vroeger lichtblond moet zijn geweest. Ik voel mijn rug warmer worden en draai me om. Hij kijkt naar me. Is het überhaupt mogelijk dat iemand je verwarmt met alleen een blik?

‘Damon. Katarina. Ik laat jullie alleen. Het was leuk je te ontmoeten, jongedame.’ Ze kijkt Damon recht aan en zegt, ‘Ik wil haar graag nog een keer zien.’

Hij leunt naar voren en geeft zijn moeder een kus op haar wang. ‘Fijne avond, mama. Ik spreek je snel.’

Nadat Rose is weggelopen, vraag ik: ‘Waarom zei je niet dat het je moeder was?’ Ik vind het raar dat hij haar niet als zodanig heeft voorgesteld.

‘Het leek me op dat moment niet belangrijk.’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Ik vind haar leuk. Ze is aardig.’

‘Ze heeft zo haar momenten. Heb je zin om te dansen?’ Hij staat op en geeft me een hand om me te helpen opstaan.

Ik ben sprakeloos en in de war door zijn voorstel. Ik was ervan overtuigd dat de avond voorbij was en hij me naar huis zou sturen.

Hij kijkt me vragend aan. ‘Je danst wel, toch?’

‘Ik dans zeker. Ik heb me niet voor niks door twee jaar dansles heen geworsteld. Mijn moeder verzekerde me ervan dat voor iedere keer dat er een jongen op mijn tenen ging staan, ik later in mijn leven een beloning zou krijgen.’

Damon begeleidt me de dansvloer op en neemt de leiding. Hij laat me rondjes draaien en dipt me tot ik duizelig ben. Ik had verwacht dat we hooguit twee liedjes op de dansvloer zouden doorbrengen, dus het verbaast me als we blijven staan. Hij drukt me tegen zijn borst aan terwijl ‘*The Way You Look Tonight*’ van Michael Bubl  wordt gedraaid. We staan midden in een drukke zaal, maar het voelt alsof Damon en ik hier helemaal alleen zijn. Twee uur lang bestaat er niemand anders.

‘Ben je klaar om te gaan, Katarina? Ik denk dat we bijna als laatste over zijn.’ Als ik om me heen kijk, zie ik inderdaad dat er geen andere koppels meer op de dansvloer staan. De band is al aan het opruimen en het overige personeel ook.

‘Ik had niet eens door hoe laat het was. Ik heb het zo leuk gehad. Dankjewel. Ik zal er vast spijt van hebben als ik morgen om zes uur op moet staan, maar nu geniet ik met volle teugen.’ Helaas voel ik me net als Assepoester, vlak voordat de klok twaalf uur slaat. Ik heb mijn prins ontmoet, maar ik kan hem niet houden.

‘Ik ben blij dat je het naar je zin hebt gehad. Ik ben ook blij dat ik je ontmoet hebt. Zoals mijn moeder al zei, ben je een verademing.’

We lopen de deur uit en de trap af. De auto staat al te wachten en ik verwacht dat hij me zal helpen instappen en me dan naar huis zal sturen. Ik ga zitten en doe mijn schoenen uit, aangezien hij de deur dicht zal doen en ik alleen naar huis zal rijden. Damon staat nog buiten en houdt de deur open. Hij kijkt of ik goed zit en doet dan de deur dicht. Ik voel een soort teleurstelling. Dan hoor ik hoe de deur weer opengaat en Damon met een zucht naast me komt zitten.

‘Ik dacht dat we al afscheid hadden genomen,’ zeg ik. Hij zit zo dichtbij dat zijn schouder en been tegen de mijne aangeplakt zitten.

‘Vind je het goed als ik je naar huis breng? Ik wil je nog niet laten gaan.’ Hij doet zijn ogen dicht en wrijft over zijn voorhoofd. Dit is de eerste keer dat hij niet vol zelfvertrouwen lijkt. Hij houdt even zijn adem in en zucht dan weer luid. ‘Ik doe dit normaal niet. Normaal stuur ik mijn dates alleen naar huis.’

‘Dat heb ik gehoord. Ik heb ook gehoord dat ik normaal gesproken een paar uur geleden al naar huis was gegaan. Ik ben blij dat we zijn gebleven. Het zou zonde zijn geweest als ik me zo netjes had aangekleed en ik niet had kunnen dansen.’

Hij kijkt naar mijn schoenen, die op de vloer liggen, en vraagt: ‘Doen je voeten pijn?’

‘Ja. Ik ben ervan overtuigd dat hakken ontworpen zijn door mannen. Ze zien er geweldig uit, maar als je er een paar uur in staat, zijn ze hartstikke oncomfortabel.’

Damon gaat wat naar achter zitten om ruimte te maken en pakt dan mijn voeten beet. Zijn grote, sterke handen wrijven de pijn eruit. Het voelt geweldig. Ik kreun als hij de bal van mijn voet masseert.

‘Wat zou je ervan zeggen als ik je nog eens meenam naar een evenement? Zou je dat willen?’ Hij glimlacht en kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Damon, ik ben geen escort. Ik ben een vervanger. Ik heb dit alleen gedaan omdat mijn beste vriendin hulp nodig had. Ik weet zeker dat Emma niet nog een keer een dubbele boeking zal maken.’

‘Katarina, ik wil Emma niet. Ik wil jou en ik ben bereid je te betalen voor je tijd.’ Damon stopt mijn voeten te masseren en trekt zijn portemonnee tevoorschijn. Dan trekt hij een aantal briefjes van honderd eruit, vouwt ze dubbel, en stopt ze in mijn hand.

Het geld voelt onprettig aan in mijn handen. Ook al zijn de briefjes nieuw, ik voel me er vies door. Voordat hij zijn portemonnee weg kan stoppen, geef ik het geld terug aan hem.

Ik haal mijn voeten van zijn schoot en ga rechtzitten. ‘Bedankt voor een geweldige avond, maar ik kan je geld niet aannemen. Ik zit gewoon niet zo in elkaar. Emma kan het wel, iemand geld vragen om tijd met haar door te brengen, maar ik voel me er vies door. Ik voel me geveid dat je me nog een keer mee zou willen nemen als je date, maar ik ben niet zo.’

Hij kijkt teleurgesteld maar knikt instemmend. ‘Ik begrijp het. Je bent een meisje waar je bloemen voor meeneemt. Eentje die van wandelingen in het park houdt en afspraakjes in de bios. Klopt dat?’

‘Je bent zo goed in mij met weinig woorden beschrijven. Ik zou willen dat het anders was, maar inderdaad: ik wil die wandelingen en de bios.’

‘Ja, en helaas ben ik niet zo. Gewoon uit nieuwsgierigheid, wat heb je voor eisen voor een potentiële date?’

Ik denk er even over na voordat ik reageer. ‘Je mag geen seriemoordenaar zijn en je moet goede tanden hebben.’

‘Wow. Goede tanden? Je hebt wel hoge verwachtingen, Mevrouw Cross.’

‘Een vrouw moet een bepaalde standaard hebben.’ Hij denkt dat ik een grap maak, maar mooie tanden zijn zeker belangrijk. Hij heeft zelf een prachtig gebit.

We gaan allebei naar achter zitten en zijn verder stil. Ik denk erover na hoe leuk het zou zijn om op een echte date te gaan met Damon en voor ik het weet, ben ik in slaap gevallen op zijn schouder.

‘Katarina? Word wakker. Je bent thuis.’ Langzaam doe ik mijn ogen open en ik realiseer me dat ik helemaal tegen hem aan ben gekropen.

‘Oh, het spijt me. Het was niet m’n bedoeling om in slaap te vallen.’ Ik voel me vreselijk en ook teleurgesteld. Ik heb vijftien minuten verpest door te slapen in plaats van ze met deze man door te brengen.

‘Geen zorgen. Je bent uitgeput. Werk en studeren tegelijkertijd kan slopend zijn.’ Hij loopt met me mee naar de deur en geeft me een kus op mijn voorhoofd. Vlak

voordat hij zich omdraait, zegt hij: ‘Bel je moeder maar en bedank haar voor de danslessen. Ik heb een hele leuke avond gehad. Doe voorzichtig met jezelf, Katarina.’

Ik blijf voor de deur staan en kijk hoe hij wegloopt uit mijn leven.

Emma doet de deur open en trekt me naar binnen. ‘Waar ben jij geweest?’ Haar stem is bijna panisch. ‘Ik was zo bezorgd. Ik dacht dat je misschien een ongeluk had gehad. Je weet hoe mensen hier in LA rijden.’

‘Het gaat prima. In tegenstelling tot wat je dacht, houdt Damon wel van dansen. We zijn gebleven en waren zelfs de laatsten die weggingen. Hij was heel galant en ik heb het echt naar mijn zin gehad. Bedankt Emma, ik had niet gedacht dat ik het zo leuk zou hebben.’

‘Je vindt hem leuk, hè?’ Ze staat recht voor me met haar handen op haar heupen en probeert bezorgd te kijken, maar ik kan ook zien dat ze zelf nog niet lang thuis is. Ze heeft nog steeds haar blauwe jurk aan.

‘Ja, ik vind hem leuk, maar hij is verboden terrein. Ik ben geen escort en ik zou mijn gevoelens niet van mijn werk gescheiden kunnen houden. Hoe doe je dat, Em?’

‘Ik heb nog nooit een band gevoeld met één van mijn klanten. Ik heb sommigen aantrekkelijk gevonden, maar verder heb ik niets gevoeld, behalve dan een tinteling tussen mijn benen.’

Ik moet blozen van hoe direct ze is maar dit is, ook iets wat ik aan haar bewonder. Ze is een open boek en zegt altijd precies wat ze denkt.

‘Hij heeft gevraagd of ik nog een keer met hem meewil,’ zeg ik.

‘Echt? En, wat zei je?’

‘Ik zei dat ik geen escort was, alleen de vervanger, en dat als hij nog een keer iemand nodig heeft, hij jou moet bellen.’

‘Ik heb naar jullie gekeken vanavond en er is gewoon iets. Ik denk niet dat je Damon Noble voor de laatste keer gezien hebt. Hij wil net zo graag in jouw gezelschap verkeren als jij het in zijne. Hij wil denk ik ook *in* je verkeren.’ Ze moet keihard lachen om haar eigen grap. Ik wuif haar opmerking weg en ga naar mijn bed. Zes uur zal nog vroeger voelen dan het normaal al doet.

Hoofdstuk 2

Java Joes om zes uur 's ochtends is geen pretje. Gelukkig is het zaterdag en dan wordt het meestal niet druk tot een uur of acht. Tijdens het maken van latte en cappuccino gaan mijn gedachten steeds weer naar gisteravond. Damon Noble is een mysterie. Hij is knap en rijk en charmant en toch huurt hij vrouwen in om met hem mee te gaan naar evenementen. Hij zou iedereen kunnen krijgen die hij wil, maar toch is hij alleen. Er moet een verhaal achter zitten, maar het is niet een verhaal dat ik ooit te horen zal krijgen. Diep in gedachten functioneer ik de hele ochtend op de automatische piloot. Ik help iedereen, maar zie eigenlijk niemands gezicht.

‘Hey, Kat. Hoe gaat het ermee?’ hoor ik een bekende stem zeggen.

‘Wat doe jij nou hier? Emma, jij komt hier nooit.’ Emma is al een jaar lang niet in Java Joes geweest. Ze geeft de voorkeur aan dat kleine Europese cafeetje verderop.

‘Ik wilde je iets geven wat je in mijn tasje hebt laten zitten gisteravond.’

‘Oh, sorry. Ik was vergeten dat mijn lippenstift nog in het tasje zat. Maar dat had wel kunnen wachten tot ik thuis was.’

‘Kan je even komen zitten? Ik wil je wat vragen stellen,’ zegt ze liefjes, maar ik weet dat ze “nee” niet als antwoord zal accepteren.

Ik kijk over mijn schouder en roep naar mijn collega: ‘Red je het alleen een paar minuten? Ik moet even iets doen.’

Zonder te wachten op antwoord, trekt Emma me naar een tafeltje in de hoek en gaat zitten. ‘Wat is er gisteravond met jou en Damon gebeurd?’ Ze kijkt me vragend aan. Ik kan zien dat ze me niet zal laten gaan voordat ze alles gehoord heeft.

‘Niks. Ik heb je alles al verteld. Waarom denk je dat er iets gebeurd moet zijn? Je was bij het diner. Je hebt ons gezien. Daarna hebben we nog gedanst en toen heeft hij me thuisgebracht.’

Ze kijkt me met een sceptische blik aan. ‘Dat hij je thuis heeft gebracht, is heel bijzonder. En in combinatie met dit–’ met een klap legt Emma een paar honderd dollar in briefjes op tafel ‘–ben ik nogal geïntrigeerd.’ Bovenop legt ze een visitekaartje. Ik kijk geschrokken naar de stapel geld.

Ik pak hem op en tel de briefjes.

‘Je hoeft niet te tellen. Dat is duizend dollar en hij heeft je ook zijn kaartje gegeven. Je moet maar lezen wat er achterop staat.’

Ik draai het kaartje om en lees *Beste avond van mijn leven. Denk er alsjeblieft nog eens over na.*

‘Ik heb geen idee waar dat geld vandaan komt, Emma. Ik wilde zijn geld niet accepteren, want zo’n leuke avond was betaling genoeg. Hij heeft het waarschijnlijk in het tasje gedaan toen ik onderweg naar huis in slaap viel.’

‘Ik zei toch dat hij je leuk vindt! Ik zag het al toen hij je voor het eerst aankeek. Wie had ooit kunnen denken dat Damon Noble een zwakke plek zou hebben voor maagdelijke blondjes?’

‘Ik been geen maagd,’ zeg ik, net iets te hard. Iedereen in het café draait zijn hoofd naar ons om. Ik ga door de grond en mijn hoofd verandert in een pioenroos. Het liefst zou ik onder de tafel kruipen.

‘Die ene keer op de achterbank met Kurt Bronson telt niet,’ fluistert Emma. We zijn al sinds de basisschool vriendinnen. Ze weet alles over me, maar soms zou ik wel willen dat ze Kurt Bronson kon vergeten.

‘Jawel, het telt wel en bovendien was het twee keer – twee keer op de achterbank en het was ook twee keer helemaal niet goed. Ik heb het vorig jaar bijna met Tommy Mendoza gedaan, maar nadat zijn moeder binnen was komen lopen, kon hij het niet meer.’

Emma kijkt me vol verbazing aan en lacht dan. ‘Weet je, je hebt zojuist een klant voor me verpest. Ik kan me niet voorstellen dat hij me nu ooit nog zal bellen. Hoe kan ik mijn gedeelte van de huur nou betalen?’ Ik weet dat ze me aan het pesten is

omdat ze overdreven met haar ogen rolt terwijl ze het zegt. Bovendien is het huis waar we in wonen van Emma.

Ik pak het geld op en leg het in haar hand. ‘Hier is je ontslagpremie. Laat dit een les voor je zijn om me nooit meer als vervanger te gebruiken.’ Ik sta op om weg te lopen, maar Emma pakt me bij mijn pols. Ze drukt het geld weer in mijn hand en draait zich om.

‘Oh nee, dat gaat mooi niet door,’ zegt ze. ‘Je moet dit zelf maar uitzoeken. En het is jouw geld. Jij hebt het verdiend.’

Ik stop het geld in mijn zak en ga weer aan het werk. De laatste twee uur lijken wel een eeuwigheid te duren en als het eenmaal twee uur is, kan ik niet wachten om weg te gaan. Ik loop naar huis en droom alvast van het dutje dat ik kan gaan doen.

Voor de deur staat een vaas met bloemen. Dat gebeurt wel vaker, dus het is niet erg opmerkelijk. Emma krijgt ze regelmatig van haar bewonderaars. Ik pak de vaas op en loop het huis in. Net als ik het boeket neerzet, zie ik dat het mijn naam is die op de enveloppe staat. Ik haal het kaartje eruit en lees:

Bedankt voor een geweldige avond. Denk alsjeblieft nog een keer na over een vervolgdate. Damon.

De romanticus in me smelt van zijn briefje, maar de praktische versie van mezelf wordt boos. Deze man denkt gewoon dat ik gekocht kan worden, of gehuurd. Ik zal hem de waarheid moeten vertellen. Maandagochtend zal ik langsgaan bij Meneer Noble.

Een paar uur later komt Emma thuis en we hangen de rest van de middag op de bank en bestellen Indiaas. Het is raar dat ze thuis is. Het is zaterdagavond en meestal is ze dan geboekt.

‘Het is niks voor jou om thuis te zijn op zaterdagavond. Waarom ben je hier?’ vraag ik haar. ‘Begrijp me niet verkeerd, ik vind het heel leuk dat je hier bent. Maar normaal is het niet.’

Emma lacht. ‘Ik ga straks nog weg. Ik heb een date.’ Ze kijkt naar me en een gigantische glimlach verschijnt op haar gezicht.

‘Met wie heb je een date?’ Emma doet niet aan daten. Haar carrière staat te veel in de weg om een normale relatie te hebben. Ze heeft het wel een keer geprobeerd, maar die jongen werd al snel jaloers.

‘Ik ga uit met Anthony Haywood. Denk je dat ik gek ben? We hadden zo’n leuke tijd gisteravond en hij heeft me uitgenodigd om vanavond uit eten te gaan. Hij neemt me mee naar zijn nieuwe restaurant in Hollywood.’ Ze ziet er zo enthousiast uit. Als ze over hem praat, lijkt haar stem wel hoger dan hij normaal is. Het doet me denken aan hoe het vroeger was, toen we jong waren en op bed lagen met snacks om over onze kalverliefdes te praten.

‘Emma, dat is geweldig! Luister, jij weet het zelf het beste. Als het goed voelt, dan is dat het belangrijkste. Vertel me over hem.’

‘Je weet al dat hij restaurants bezit over de hele wereld. Zijn nieuwste restaurant is in het midden van Hollywood. Hij is vierendertig en nog nooit getrouwd geweest. Hij is enig kind en zijn ouders wonen in Hollywood. Hij heeft een huis in Malibu en ik vind hem leuk.’

‘Ik vind het zo leuk voor je. Ik heb hem gisteravond helemaal niet gezien. Ga je hem vanavond voorstellen?’

‘Hij zou er over een uur moeten zijn. Ik ben er ook achter gekomen dat hij goede vrienden is met Damon. Ze gaan zelfs een club openen samen. Ze gaan het Ahz noemen. Het klinkt als Oz, maar het moet het geluid zijn van voldoening, zoals “Ooh en ah”. Ze spellen het A-H-Z.’

‘Klinkt goed. Ik neem aan dat de AH staat voor Anthony Haywood en dat de Z voor Zenith staat. Leuk bedacht.’

Haar blik glijdt door de kamer en landt op de bos bloemen die vanmiddag voor de deur stond. ‘Heb je bloemen gekregen van Damon? Dat is ook weer een interessante ontwikkeling. Ik ben regelmatig met Damon op stap geweest, maar hij heeft me nog nooit bloemen gestuurd. Ik zei het je al, Kat, hij vindt je leuk.’

Ik begrijp niet hoe ze weet dat de bloemen voor mij zijn. ‘Hij is een charmante man, maar hij is gewend zijn leven op deze manier te leven. Hij huurt escorts. Hij investeert niet in relaties. Ik bedoel dit niet verkeerd naar jou toe, maar ik wil niet zo zijn. Het zou anders zijn als hij een date met me wilde, maar toen hij zomaar duizend